

[Forsvarsministeren.]

den tanke, man her er inde på, er anlæggelsen af en forsvarslinie, som naturligt må følge den demarkationslinie, som eksisterer i Vesttyskland i dag, og det fremgår ligeledes af udtalelserne, at det er netop udfra disse synspunkter, man har skabt grundlaget for de planer, man forhandler om i øjeblikket. Jeg tror, jeg kan føje til, at der foreligger tydelige og klare udtalelser om, at både Danmark og Norge hører til det område, der ikke alene skal forsvares, men også skal holdes.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen omtalte yderligere spørgsmålet om den øverstkommanderende for de vesteuropæiske styrker og det myndighedsområde, som var ham tildelt. I denne forbindelse mindede det ærede medlem bl. a. om et problem som tjenestetidens længde i Danmark. Om dette spørgsmål har jeg allerede udtalt mig i eftermiddags, og jeg kan nøjes med at henvise til de bemærkninger, jeg da gjorde, og igen understrege, at vedrørende disse problemer kan vi selvfølgelig få henstillinger fra den øverstkommanderende, men det er de danske myndigheder, der på ethvert tidspunkt på dette som på andre beslægtede områder suverænt træffer deres afgørelse udfra de samlede hensyn, som vi i den givne situation mener tjener vort lands interesser bedst.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen var også inde på problemet om Tysklandskommandoet og sagde i denne forbindelse, at der var givet et tilsagn, et løfte om, at de styrker, der står udenfor Danmarks grænser i dag, skulle tildeles den øverstkommanderende i Europa. Jeg gør opmærksom på, at det løfte er givet som alle andre løfter og tilsagn med forbehold, nemlig med forbehold af sanktion fra de forfatningsmæssigt bestemmende myndigheder i Danmark. Men efter de informationer, som regeringen under de løbende forhandlinger har kunnet skaffe sig her i landet, er det et løfte, som jeg mener vi har kunnet give med udsigt til, at det også ville blive accepteret ihvert fald af et flertal i den høje rigsdag.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at det er en underlig forvreden tankegang, man bærer til skue, når man skiller problemet om vore styrker her i landet og problemet om de ret fåtallige styrker, vi har udenfor landets grænser. Udfra de betragtninger, som jeg i eftermiddags har haft lejlighed til at gøre gældende mere udførligt, er det ganske klart, at de styrker, vi f. eks. har placeret udenfor vort lands

grænser i dag, er styrker, der står som et forsvar for Danmark og for Danmarks sydgrænse, nøjagtigt som det er tilfældet for de meget større styrker, som Norge har tildelt eller agter at tildele den øverstkommanderende, og som jo geografisk står nogenlunde på det samme sted som de danske styrker. Norge har den opfattelse, at de styrker, der er placeret syd for den danske grænse, er et forsvar ikke alene for Danmark, men for Norge selv, og hvis man vil anvende den almindelige strategiske vurdering, må man jo også indrømme, at sådan er forholdet. Derfor kan man slet ikke drage en knivskarp adskillelse mellem virkningen af at have styrker stående f. eks. nord for den danske grænse i Jylland og syd for den danske grænse i Jylland.

Jeg synes i øvrigt ikke, det ærede medlem hr. Johs. Christiansen skal være så skeptisk overfor det, der foregår i øjeblikket. Jeg forstår jo nok, at det ærede medlem hr. Johs. Christiansen taler på sine egne vegne og måske også på sin rigsdagsgruppes vegne, men de opfattelser, som her er gjort gældende fra det radikale venstres side, er jo ikke opfattelser, der ligefrem er konfirmeret i alle radikale kredse i Danmark. Må jeg blot i denne forbindelse minde om den stilling, et så fremtrædende organ som „Politiken“ har taget til hele dette problem. Jeg vil gerne minde om, at f. eks. „Politiken“s chefredaktør, redaktør Hasager efter at have været til et møde i New York ifølge „Politiken“s referat den 22. oktober i fjor har givet en ganske udmærket begrundelse for, at man fra dansk side har tiltrådt Atlantpagten. Hvis jeg må anføre et citat, vil jeg gerne oplyse, at „Politiken“s chefredaktør ved den lejlighed bl. a. udtalte:

„Når Danmark er gået ind i Atlantpagten, er det udfra erkendelsen af, at en magtfuld sammenslutning af militære kræfter, der kan byde en aggression trods, giver muligheden for at undgå en ny altødelæggende krig. Vore forhåbninger knyttes til denne prævention, for vi er klar over landets frygteligt udsatte beliggenhed, hvis det trods alt skulle komme til krig.“

Det er en begrundelse, der fuldtud dækker den, som vi andre, der på et tidligere tidspunkt har sluttet os til Atlantpagten, kan underskrive som vor egen.

Og hvis jeg må fortsætte med at berolige det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, vil jeg henvise det ærede medlem til en ledende artikel i „Politiken“ for lørdag